No. 140. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 22 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2.50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

« Aan Ulieden zal eene *wet* worden voorgedragen, om de organisatie van het leger op *blijvende* grondslagen te vestigen."

Aanspraak van den Koning van Belgie aan de wetgevende vergadering.

Toen wij in onze Courant van den 16. dezer maand onze stem verhieven tegen het op pensioen stellen eener menigte officieren van het leger, beoordeelden wij dien maatregel, alleen als maatregel van bezuiniging, en verkeerden wij in den waan dat zij ook alleen met dat oogmerk was genomen. —

Nu evenwel is het gebleken uit de menigvuldige bevorderingen, welke op den bestreden maatregel gevolgd zijn, dat die eene geheel andere strekking had, en wel bepaaldelijk die, om ten koste der weggezondenen, de gesteldheid van anderen te verbeteren. —

Men schijnt dit te hebben gewild, *eensdeels* ten einde zoo doende enkelen, op wie men bijzonder gesteld schijnt, bij voorkeur te kunnen begunstigen, en *anderdeels* om bij de in dienst geblevenen eenige meerdere hoop op bevordering in de toekomst voor te spiegelen. —

Of intusschen de opvolging dier speciale zucht van begunstiging staatkundig is, wanneer zij alleen op dikwijls onverklaarbare opvattingen van toegenegenheid gegrond is, en bovendien niet zelden wordt bot gevierd, ten *koste* van anderen, op wier gedrag soms met grond niets is aan te merken, meenen wij te mogen betwijfelen. — Tegen één begunstigde maakt men zich alle, die zijn voorbijgegaan of ter zijde gesteld tot vijand; en bovendien mag dan nog de begunstigde zelve zich voorhouden, dat het voorregt hem *heden* te beurt gevallen, als anderen zich meer gezien zullen hebben weten te maken, hem *morgen* wederom even gemakkelijk kan ontvallen. —

Maar dat de maatregel zou dienen, om eene heilzame eerzucht in het leger op te wekken, dat komt ons voor volstrekt verkeerd gezien te zijn. —

Wat het meest geschikt is, om den goeden geest eener legermagt te onderhouden, dat is, *regtvaardig* te zijn; het welzijn van hen, die er hunne *bepaalde* loopbaan van hebben gemaakt om het land gewapend te dienen, en dus bepaaldelijk der officieren, te behartigen; en om bij gevolg hun lot, even als dat van iederen anderen stand in de maatschappij, te verzekeren.

Dat in elke loopbaan hoop op bevordering en op verbetering van toestand, is een sterke spoorslag tot opwekking van ijver en veerkracht, is onbetwistbaar. — Maar wanneer die hoop is zeer verwijderd en bovendien zeer onzeker, en dan te gelijkertijd de zekerheid bestaat, dat zij ijdel is, indien zij niet ten kosten van anderen wordt verwezenlijkt, dan wordt zij verdrongen door den angst en de vrees van te zullen behooren tot de *opgeofferden*, in plaats van tot de *begunstigden*; en dan treedt volslagen *onzekerheid* van het tegenwoordige, van hetgeen men *is* en *heeft*, daarvoor in de plaats; en wie, die den menschelijken inborst kent, weet niet, dat niets meer in staat is, om allen ijver en alle veerkracht uit te dooven, dan onzekerheid zijner eigen middelen van bestaan, dan het gevoel van volslagen afhankelijkheid van den in het eind alles beslissenden wil van een enkel mensch, van een eenig feilbaar wezen?

Het lot van terzijdestelling, hetwelk heden dezen of genen wapenbroeder is ten deel gevallen hangt, ieder ander boven het hoofd. — Alle waarborgen tegen gelijke behandeling ontbreken. — En welke behandeling echter? — Soms in de volle kracht van den menschelijken leeftijd, terwijl men *of* ongeschikt is geworden tot eenige andere loopbaan *of* daartoe alle gelegenheid ontbreekt, dikwijls zelfs met een gezin, zich hier of daar in een verafgelegen hoek op het platte land, tegen een jaargeld naauwelijks voldoende om er van te leven, met opoffering niet zelden van alle gezellig verkeer, te moeten besteden!

Maar is dan de militaire stand, niet even goed een stand in de maatschappij, als ieder anderen? Heeft hij geen gelijk regt op bescherming? Of verdient hij welligt die bescherming minder, omdat deszelfs leden, en daardoor verstaan wij bepaaldelijk die zich *onherroepelijk* aan de krijgsdienst hebben gewijd en ze niet bloot vervullen omdat de wet er hen toe verpligt, — is het nood, hun leven ter verdediging des lands moeten ten beste geven? —

Terwijl en zoolang er bij het Departement van Oorlog in andere opzigten en op andere wijs meer afdoende bezuinigingen mogelijk zijn, verdient de laatste terzijdestelling van een groot aantal officieren volstrekt afkeuring, zelfs als maatregel van bezuiniging. — Maar nu zij als zoodanig nog bovendien grootendeels is verijdeld door de bevorderingen, die er op gevolgd zijn, verdient zij gestrenge berisping, omdat zij alleen heeft gestrekt, om ten koste van anderen, die deze behandeling niet verdienden, aan dezen en genen uitverkorenen gunsten te bewijzen, en alzoo misnoegen en ontevredenheid te verwekken. —

Doch hetgeen vooral de maatregel heeft bewezen, is de volslagen afhankelijkheid van het gansche leger van het welgevallen van een enkel man, den Minister van Oorlog, die nog wel, uit hoofde hij zelf een rang in het leger bekleedt, is geheel afhankelijk, — het algeheel gemis van alle waarborgen hoegenaamd ter verzekering van het lot van allen, die in den opgegeven zin, uitmaken den militairen stand; — en vooral de verregaande onbezorgdheid onzer naamvertegenwoordiging, — de Staten-Generaal, — die nog nimmer op de daarstelling van wettelijke waarborgen hebben aangedrongen, en terwijl zij den militairen stand even als iederen anderen behoorden te beschermen, zich zijner nooit hebben aangetrokken. —

In Frankrijk is het lot der leden van den militairen stand *wettelyk* verzekerd; — in Belgie is men op die wettelijke verzekering uit; — maar in Frankrijk en in Belgie bestaan ook Kamers, regtstreeks uit en door de natie gekozen; — en hier te lande kennen wij en hebben wij niets dan vertegenwoordigers eener oligarchie, die de regering gaarne laat begaan, wanneer slechts hare voorregten worden geëerbiedigd, en die ja, om zich den schijn van bezorgdheid te geven voor het algemeene welzijn, wel zoo hier en daar den loop van zaken berispt en zelfs belemmert, maar van alle dortastende algemeene maatregelen afkeerig, zich om de vestiging of de uitbreiding van de regten en van den invloed der betalende en lastdragende klassen in het minst niet bekommert. —

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— Een duitsch dagblad behelst het volgend artikel:

Volgens berigten uit Odessa van den 25. October, heerscht in de zuidelijke havens van het Russisch Keizerrijk groote drukte, uit hoofde van een ontvangen bevel tot bemanning en uitrusting der vloot, alsmede tot het in gereedheid brengen der transportschepen. Tevens verneemt men dat het in Bessarabië staande leger nog vermeerderd is. Rusland schijnt dus, naar aanleiding van de grieksche questie, op nieuw oproerigheden in het Oosten te duchten. De Keizer zou niet alleen weigeren de grieksche omwenteling te erkennen, maar ook krachtdadig op de herstelling van den vroegeren staat van zaken aandringen. Hierdoor zal Rusland waarschijnlijk in eenen geisoleerden toestand geraken, welks gevolgen men nu nog niet kan vooruitzien. De nog altijd slechts half geregelde staat der donau-provincien, en de netelige toestand waarin vele turksche provincien zich, ten gevolge van den opstand der christelijke bevolking, bevinden, schijnen insgelijks het Kabinet van St. Petersburg ernstig bezig te houden.

ENGELAND.

— De kanongieterij te Low Moor, hij Bradford, heeft eene bestelling van 1220 kanonnen, 22 groote stukken, 22.000 bommen en 150,000 kogels ontvangen. Men denkt, dat dezelve naar Indië zijn bestemd.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 17. November. Men verneemt, dat door Z. M. dezer dagen octrooi is verleend aan den Heer *H. Bruyns*, te Amsterdam, op de uitvinding om wateren naar willekeur te doen wijken, zonder toevlugt te nemen tot verschillende en de scheepvaart belemmerende afdammingen en uitgravingen der moddermolens; om droogvoets zonder duikgewaad op den bodem van eenen vloed te dalen; om gezonken voorwerpen op te visschen en funderingen onder water daar te stellen, om zand- en modderwerken en klippen te verzetten, alsmede om op die wijze sluizen aan te leggen en te herstellen, voorts om gronden te bedekken tegen het doordringen van water; om stroomen te verleggen of op te leiden, het schoon en zuiver houden van grachten, ondiepten en stroomen op te ruimen en het Pampus voor diepgaande schepen bevaarbaar te maken.

— Wij vernemen uit Woerden, dat de gedetineerde *Jodocus Roose*, reeds bekend door een' moordaanslag op een' zijner lotgenooten in de gevangenis voor jeugdige veroordeelden te Rotterdam, en later door een' op den Adjunct-Kommandant der Strafgevangenis te Leeuwarden, thans, eenige weken verleden, weder eene poging tot manslag beproefd heeft op den 1. gevangenbewaarder *Fleisch*, en wel door middel van een' steen, in zijne voorschoot gebonden. Met den eersten slag zonk het offer van den moordlustigen *Roose* reeds bewusteloos neder; in een oogenblik bragt hij hem 4 ernstige hoofdwonden toe, en zonder spoedig ontzet, ware de moord ongetwijfeld gelukt. Toen de booswicht in het cachot gebragt was, zat hij zijne vreugde in luidruchtig gezang als uit te gillen. Bij zijn vervoer naar Leyden herhaalde hij zijne vroegere uitdrukking: « Wanneer deze er van opkomt, dan moet er later een ander aan: zij moeten mij hangen!" Dit ongelukkig mensch, zijne vroegere gratie, zoo als gebleken is, geheel onwaardig, is 25 jaren oud, van Brugge geboortig, en heeft bij 3 vonnissen 40 jaren tucht, waarvan bijna ¼ verstreken is. De gewonde, reeds vrij bejaard, verkeerde gedurende eenige dagen in levensgevaar, doch heeft thans hoop op herstel, hoewel het nog van langen duur kan zijn. Hij is een oud gediende, is met het ridderkruis der militaire Willemsorde versierd, en geniet ieders achting.

— Men verzekert, dat er bij het departement en in de geheele administratie der finantien, weldra eene groote vereenvoudiging en bezuiniging zal plaats hebben; dat een vrij aanzienlijk getal ambtenaren zal worden op pensioen gesteld en uitvallen zal, en dat het bekend maken van een en ander, dagelijks te gemoet gezien kan worden.

Ook op het hoofdstuk van Marine zou eene vrij aanzienlijke besparing plaats hebben. Onder anderen zou, zegt men, het etablissement te Hellevoetsluis, voor het grootste gedeelte, worden afgeschaft.

— Naar mep verneemt, zullen in de maand December van den Helder, Vlissingen en Helvoetsluis uitzeilen de navolgende oorlogschepen, als naar Oost-Indien: Z. M. corvet *Boreas*, kommandant kapt.-luit. ter zee *Joly*, Z. M. brik de *Haay*, komm. kapt.-luit ter zee *Grave van Limburg Stirum*, Z. M. stoomschip *Bromo*, komm. luit. ter zee 1e kl. *Smit van de Broeke*. Naar de West-Indien Z. M. brik de *Lynx*, komm. kapt.-luit. ter zee baron *Rengers*, Z. M. transportschip *Prins Willem Frederik Hendrik*, komm. luit. ter zee 1e kl. *van Braam Houckgeest*, en naar de kust van Afrika Z. M. schoenerschip de *Lancier*, komm. luit. ter zee 1e kl. *Boudewyn Bastiaanse*.

— Een lofwaardige maatregel, welke navolgingswaardig is wordt tot stand gebragt bij het 7. Regement Infanterie, hierin bestaande: de 1e en 2e Luitenants bij dat Regement hebben zich onderling verbonden, dat zij, welke bij de

aanstaande loting om het verpligte verlof nemen van 16 maanden vrij loten en aldus onder de wapenen blijven, maandelijks een klein gedeelte van hun traktement, (ongeveer ƒ 1.50) zullen laten staan, ten einde van die aldus bijeengebragte gelden, hunne met verlof zijnde kameraden eene tegemoetkoming voor het gemis van hun activiteitstractement te doen erlangen. Zulke beginselen bewijzen een gemeend esprit de corps.

MENGELINGEN.

BOEKEN, LEZERS EN SCHRIJVERS.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Mijne moeder die de oorzaak van dit alles kon gissen, zocht mij van mijne dwaze lectuur af te brengen, en prees mij hare lievelingsboeken: «Sara Burgerhart" — «Willem Levend" en meer anderen aan, meest oud-Hollandsche romans, van welke het te wenschen ware, dat zij ook nu nog meer gelezen werden. Doch ja, fluiten! Ik voor mij vond geen smaak in die drooge familiegeschiedenissen, en begon liever rooversbistories te lezen. Ik las Carlo Monte-dollo, Pietro Ucciocati, en hoe die edelmoedige Italiaansche bandieten al meer mogen geheeten hebben; doch vooral en bovenal: *Rinaldo Rinaldini.* Dat zijn nog eerst namen — niet waar, vriendlief? Als men dat leest, zou iemand de lust bijna bekruipen, om ook roover te worden. Gij herinnert u het boek zeker nog wel van vroeger dagen; zoo niet, ga dan naar de een of andere ouderwetsche leesbibliotheek, daar kunt gij het vinden. Het ziet er wel wat morsig en onbehagelijk uit, overvloedig met inkt-, koffij- en vetvlekken doortrokken, maar dat moet ge voor lief nemen; het is en blijft een curieus boekske. De eigenaar houdt het dan ook nog altijd in eere, en beplakt en bepleistert gedurig de gescheurde bladen; want het is een winstgevend melkbeestje, dat hem jaarlijks nog al menig stuivertje aanbrengt, en in wachtkamer en kaserne leest nog menig jong soldaat, onbekend met betere lectuur, met verbazing de ongehoorde heldendaden van een Rinaldo, en prijst zich in stilte gelukkig, niet in een land te zijn geboren, waar het zijn lot zou geweest zijn, met pauselijke sbirren en dragonders op levensgevaar eene stoute rooverbende uit haar nest op te jagen. — Over het algemeen zijn die boeken echter meestal vergeten; de sentimentele tijden, toen men nog «het lijden van den jongen Werther" en de romans van LA FONTAINE las, zijn voorbij; van ridderromans vol onwaarschijnlijkheden en geestverschijningen wordt niet meer gesproken; want onze verlichte eeuw slaat daar geen geloof meer aan; en ook de edelmoedige roovers hebben hunnen tijd gehad. Wij hebben thans...... doch reeds genoeg daarvan; 'k heb alleen wat breedvoeriger over de boeken mijner jeugd gesproken, om te doen zien, hoe gemakkelijk jongelieden zich in dit opzigt kunnen bedriegen.

Doch misschien beschuldigd gij mij van partijdigheid en vooroordeel, en meent in mij een verklaard vijand van al wat roman heet te zien. Toch niet, lieve vriend! het is zoo erg niet, als gij wel denkt. Ik lees gaarne een goedgeschreven roman, en behoor geenszins tot de menschen, die met een roman of een spel kaarten den duivel in huis meenen te halen. 't Is wel mogelijk, dat ik mij tot nu toe wat ongunstig heb uitgelaten; maar ik hoop mij in uw oog te zullen kunnen regtvaardigen.

Om dan van de vertaalde romans te beginnen: ik keur het volkomen goed, dat de meesterstukken van buitenlandsche schrijvers in onze taal worden overgebragt, en ik lees ze volgaarne; maar liet men het daar toch bij blijven! Doch neen, rijp en onrijp, bekookt en onbekookt, 't wordt al meer vertaald, en doorgaans verschijnt tegen één goeden roman een half dozijn prullen. 't Is waar, Amerika leverde ons in eenen COOPER en WASHINGTON IRVING, Engeland in WALTER SCOTT en later in BULWER, MARRYAT, DICKENS, JAMES en anderen uitmuntende romanschrijvers op; Duitschland kan op RELLSTAB, Frankrijk kan op.... doch waartoe hier een dorre naamlijst van honggevierde schrijvers opgesteld, die niets ter zake doet! Ik wilde slechts zeggen, dat men in elk land nog al goede schrijvers vindt, wier werken der vertaling waardig zijn; maar waartoe dan zoo veel onnutten ballast niet stilletjes onvertaald gelaten? Omdat het eene werk van een schrijver heeft bevallen, is het daarom onwedersprekelijk, dat zijne overige pennevruchten van dezelve gehalte zijn, dat zij denzelfden bijval zullen vinden? Dat is eene slechte gevolgtrekking; maar 't schijnt bij ons wel zoo te moeten zijn. Daarom zeg ik en houd het vol: beter een weinig en goed, dan veel en slecht!

Wat onze oorspronkelijke romans betreft, daar hebben wij reeds ruim en breed over gesproken, en wij hebben gezien, dat het ook hier al geen goud is, wat er blinkt. Ook van die zijde ontvangen wij dikwijls vodden, prullaria, die geen knip voor den neus waard zijn. Maar daarom ontken ik geenszins het goede, dat ook op eigen bodem wordt gevonden. Integendeel stem ik volgaarne toe, dat ook ons vaderland op oorspronkelijke schrijvers roem kan dragen, die door geen vreemdeling worden overtroffen. Behoef ik hier nog wel namen te noemen? Wie kent de schriften van onzen VAN LENNEP niet? Wie huldigt niet met mij de talenten van den aan de vaderlandsche letterkunde te vroeg ontrukten DROST? Wie vereert den hoogbegaafden schrijver van *«het slot Loevestein"* en *«den Schaapherder"* niet? om nu slechts van enkele meestbekende hedendaagsche schrijvers te gewagen. En ook gij, bevallige schrijfster, die door de meesterlijke schriften van uwe hand zoo menigeen onzer hedendaagsche onbezonnen schrijvers tot een beschamend voorbeeld kunt verstrekken! duid het mij niet ten kwade, dat ik ook uw naam hier noem. *Het huis Lauernesse* en de overige werken van Mej. TOUSSAINT zijn te algemeen bekend, dan dat ik er hier van spreken zoude.

Gij ziet, mijn vriend! dat ik juist geen gezworen vijand van den roman ben, mits hij slechts met volle regt dien naam verdiene. Zal een roman bevallen, dan moeten de menschen daarin geschilderd worden zoo als ze *zyn*, en niet zoo als ze *zyn moeten*; de schrijver moet geene idealen, maar wezenlijk bestaanbare personen ten tooneele voeren. Zal de roman geschiedkundig zijn, des te beter; maar dan is het niet genoeg een paar historische personen of daadzaken bij het verhaal in te flansen, en den lezer door het hoogdravende: «historisch-romantische tafereelen" op den titel om den tuin te leiden. Neen, daar behoort meer tijd en studie toe, dan menigeen wel denkt; de schrijver moet daartoe diep in den geest, de gewoonten, zeden en costumes van den tijd, waarover hij schrijft, ingedrongen zijn. VAN LENNEP en anderen hebben er in hunne romans de schoonste voorbeelden van gegeven. «Maar," zult ge zeggen, «niet ieder kan een VAN LENNEP of DROST zijn!" Toegestemd, vriendlief! ik wil ook juist niet beweren, dat deze onze éenige goede romanschrijvers zouden zijn, maar wij spreken nu over die alledaagsche romannetjes, waarmede wij zoo rijkelijk bedeeld worden en, eilieve! als men dan toch eenmaal een kikvorsch is, waartoe dan het publiek onophoudelijk in de ooren gekwaakt, in de hoop, om bij vergissing voor een nachtegaal gehouden te worden? Daartoe heerscht, God dank, nog te veel goede smaak in ons land!

'k Heb u in het kort zoo het een en ander van mijn gevoelen over den hedendaagschen roman medegedeeld, en gij zult er uit gemerkt hebben, dat ik denzelven geenszins afkeur. Zoo ik er iets tegen heb, dan is het: *vooreerst*, het misbruik, dat men er veelal van maakt, daar velen, in plaats van nu en dan tot uitspanning te lezen, letterlijk aan de roman-lectuur zijn verslaafd, daarmede al hun kostelijken tijd verspillen, en zoo voor degelijker werk ongeschikt worden: *ten anderen*, de verkeerde keuze, die er veel in het lezen van romans wordt gedaan. Jongelieden houden op verre na niet genoeg onder het oog, hoe zeer hun goede smaak door eene slechte keuze van boeken bedorven, door eene verstandige keuze daarentegen beschaafd en veredeld kan worden. Het romantische en avontuurlijke trekt de aandacht te veel, en de smaak valt daardoor meer op prullen, dan wel op degelijke boeken. Meisjes vooral kunnen in dit opzigt niet te keurig zijn. Waartoe zoo vele woelige en avontuurlijke verhalen gelezen, die de verbeelding slechts verhitten, en op den duur den smaak eener vrouw niet kunnen bevredigen! Laat haar bij voorkeur boeken nemen, door eene vrouwelijke hand geschreven: ook onder hare kunne vindt men er, die de pen voortreffelijk weten te voeren, en wie zou het vrouwelijke hart en deszelfs behoefte beter kennen, dan eene vrouw zelve?

Behoef ik in dit opzigt — om van anderen te zwijgen — de schriften van eene FREDERIKE BREMER wel aan te prijzen, die voorzeker tot de beste romans behooren, welke in den jongsten tijd in onze taal zijn overgebragt? Ze zullen daar tooneelen van stille deugd en waar huiselijk geluk in vinden, die haar oneindig nuttiger kunnen zijn, dan zoo vele verhaaltjes, waarin men een paar liefjes vindt, die van rozengeur en maneschijn leven, en gelijk de leliën de velds arbeiden noch spinnen, en nogtans met heerlijkheid zijn bekleed.

Ik kon hier nog van eene menigte jaarboekjes, tijdschriften, enz. spreken, waarin men, onder den naam van mengelwerk, eene oneindige verscheidenheid van lectuur in de beschaafde wereld binnenvoert; maar ik zie, dat mijn epistel zoo ongemerkt al vrij lang is geworden, en mijne hand is moe van het schrijven. We willen dat dus tot eene volgende gelegenheid besparen. Tot zoolang, vaarwel!

De stem der Natie.

Er waren dertig lange jaren noodig, om het Nederlandsche Volk de kwaal te doen kennen, die het van zijne krachten beroofde, waaraan het kwijnde en uitteerde; eindelijk zijn de oogen der Natie open gegaan, en de vroeger verschillende, geenerlei overeenstemming hebbende, slechts wangeluid makende vrijzinnige stemmen beginnen harmonieus te worden en zullen weldra in een volmaakt accoord zamensmelten!

Men werpe een blik op de onafhankelijke periodieke pers, van den aanvang van ons Koningrijk tot op heden, en men zal bespeuren, dat verschil van godsdienstige gevoelens, die eene zekere partij zoo gaarne zou levendig houden, geen invloed meer op dezelve uitoefent, dat geen harer organen langer eenige waarde aan onze versletene Grondwet hecht, dat sommigen de wettigheid van het bestaan dier Grondwet, die zonder voorkennis of goedkeuring van het Volk aangenomen is, in twijfel trekken of ontkennen; dat schier niemand meer op bloote herziening derzelve aandringt, maar velen de geheele verandering dier zoogenaamde Grondwet verlangen; dat niet meer op de verwijdering van dezen of dien minister, maar op eene radikale verbetering onzer staats-inrigting aangedrongen wordt. Van waar dat verschijnsel?

'T is omdat alle verstandigen hebben leeren begrijpen, dat de zoogenaamde Grondwet van 1814, in 1815 gewijzigd, niet anders is dan een kunstig weefsel, door eene oligarchiesche partij gesponnen, om zich zelve te verheffen en te verrijken ten koste van het Volk, waaraan die kwasie-constitutie wel veel te belooven schijnt, maar eindelijk niets geeft, ook niet eens het regt, om zelf de mannen te verkiezen, die de belangen der Natie moeten behartigen en zich Volksvertegenwoordigers noemen, zonder dat zij eenigen last van het volk zelve ontvangen hebben. Men is overtuigd geworden, dat die schijnbaar gebrekkige, maar met behendige sluwheid ontworpen Grondwet, de deur voor alle wezenlijke verbeteringen sluit, omdat zij er de eigenlijk gezegde Natie buiten houdt.

Dit is de reden, om welke de vroeger algemeen aangeheven kreet: *herziening der Grondwet*, begint te veranderen in die van: *geen gefiltreerde Tweede Kamer, geen oligarchie!*

Hoe lang, meent men, zal de partij het nog kunnen uithouden tegen den wil van de kern der Natie, zoodra als deze volmaakt eenstemmig zijn zal? Mogt die dag spoedig aanbreken; want daardoor alleen kan het Vaderland, de Koning en het Volk nog gered worden! De oligarchie moet vallen of *Nederland* te gronde gaan! (*Cath. Ned. Stemmen.*)

INGEZONDEN STUKKEN.

Eruditio Musica te Rotterdam.

1e concert 16. November 1843.

Sinfonie van MADSEN, met speellust, accuratesse, kracht en flinkheid uitgevoerd; het natuurlijk gevolg, wanneer bij een wel bezet orchest, onder de leiding eens [illegible] aan het hoofd, de composities eenen schat van schoonheid en oorspronkelijkheid bevatten, welker voordragt een wezenlijk genot oplevert, en de zamenstellers zich op de kunst toeleggen, die HAYDN, MOZART, en BEETHOVEN in eene zoo ruime mate eigen was, om altijd, en zelfs bij doffe toonaarten het speeltuig onder de vingers te laten vibreren. Aan de sedert lang niet te voorschijn gebragte, fraaije ouverture van ONSLOW, *le Alcade*, [illegible] *Onze* [illegible] viel hetzelfde gevolg te beurt. Mej. SCHLOSS heeft dien avond, bij het zingen eener aria uit MOZART's *Titus*, en een Air en Scène uit WEBERS *Freischutz*, een onverwelkbaren roem geoogst. De welluidendheid, rond-volheid, de kracht en het kernachtige harer bekoorlijke stem, gevoegd bij eene echt dichterlijke, natuurlijke, naive, en evenwel gevoelvolle indrukwekkende voordragt; verheffen deze kunstenares tot een talent van den eersten rang. Het kunstminnend publiek is dan ook niet in gebreke gebleven de gaven dezer Keulsche Philomele toe te juichen; onder een daverend handgeklap werd zij tot een *bis* van het laatstgemelde zangstuk genoodigd, en zij behaalde andermaals de welverdiende lauwerkroon. Ten opzigte van den heer C. MUHLENFELD zullen wij ons wel wachten in eenig betoog of bijzonderheid te treden; MUHLENFELD is en blijft altijd, zoowel wat theorie als praktijk betreft, een uitstekend *meester* in de kunst. Het uitvoeren van drie allermoeijelijkste stukken, waarbij een bij uitstek fraai en zeer bevallig geïnstrumenteerd concert van den onsterfelijken VAN BEETHOVEN, heeft den beminnaren en kenners van het piano-spel, weder van 's mans hooge virtuositeit overtuigd. Eene algemeene goedkeuring bekroonde zijn verheven spel. Het zoude inderdaad jammer zijn, dat eene zoo veel omvattende talenten-massa, die vroeger te Rotterdam schitterde, en daar zoo schoon een invloed oefende, zoodat het verlies derzelve eene tot dus verre onaangevulde leemte heeft te wege gebragt, zich in Albions hoofdstad zou moeten verliezen!

Indien het geoorloofd ware, beleefdelijk eenige aanmerkingen te opperen, dan zouden wij ons in de eerste plaats bepalen, tot het preluderen of fantaseren der bazuinen, clarinetten en fagotten, gedurende de stemming en tusschen de stukken, wegens het *onfatsoenlyk* effect door een en ander, in de zaal veroorzaakt; deze heeren behoorden *eindelyk* te begrijpen dat het *orchest* geen studeervertrek is. De Finale van MADSENS sinfonie is naar onze meening al te snel ingesteld, waardoor het stretto, de *eindpunt* van het schoone en oorspronkelijke van het kunstgewrocht, tot eene locomotive-vlugt werd opgedreven. De obligate clarinet-passagien bij MOZART's air, hadden wij gaarne minder luid en meer gedempt gehoord; er bestaat inderdaad een allerheerlijkst clarinet-spel, hetwelk nogthans van momenten te beschuldigen is, waarin het zijne sierlijkheid met eene chromatieke onbevalligheid verwisselt, die soms aan het ruwe grenst. Bij de woorden «ein Blick voll liebe, giebt muth und kühnheit nur," wil de componist het dolce geobserveerd — maar geene uitgerekte ritardendo; die het stuk geen den minsten luister bijzet.

Wij gaan opzettelijk REISSIGERS ouverture, «*Libello*" in stilzwijgen voorbij, dewijl dit stuk het genoegen stoorde van een musiekalen avond, die nog lang het onderwerp eener hoogst aangename herinnering zal zijn.

BÉMOL.

ADVERTENTIEN.

GETROUWD:

J. H. VAN DEN HEUVEL
EN
T. M. WIBAUT.

VLISSINGEN
den 20. November 1843.

Eenige kennisgeving.

Advertentie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der Stad MIDDELBURG verwittigen bij deze een iegelijk dien zulks zoude mogen aangaan, dat op Donderdag den 30. dezer maand, des middags ten *elf ure*, ten Raadhuize, zal worden overgegaan tot de verpachting van den Taux op den Straatweg tusschen de Steden Vlissingen en Middelburg; zullende de conditien dier Verpachting van heden af ter Griffie van laatstgemelde Stad voor een iegelijk ter lezing liggen.

Gedaan ten Raadhuize der Stad Middelburg, den 20. November 1843.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
PASPOORT VAN GRIJPSKERKE.
Ter ordonnantie van Hun Edel-Achtbare,
A. M. BECIUS.

§ § § In lossing, voor rekening van de Wed. *J. R. WIBAUT* en *ZOON*, van heden tot den 30. dezer, de Brik *Richard*, Kapitein *George Pecket*; en de Schooner *Ovid*, Kapitein *Zenwick*, van Sunderland, met de beste soorten SCHAAL-, HAARD- en KAGCHELKOLEN. Zijn mede ruim voorzien van puike Ruhr en Brusselsche HAARD- en MAATKOLEN, voor welke te leveren zij zich voortdurend in de gunst hunner geëerde Begunstigers aanbevelen.

§ § § De ondergeteekende heeft ontvangen WIT GLAS, in onderscheiden maten, alsook HALF WIT, tegen matige prijzen; beveelt zich minzaam in de gunst zijner Stadgenooten.

VLISSINGEN, 21 Nov. 1843.

B. FLANDER.
Apotheker en Drogist.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 21. November. Sedert den dezer 18 zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

De Kersteling, E. O. Koolman, Koningsbergen, granen; Hans Jacob, H. van Rehn; tarwe, Dankbaarheid, J. G. van Ness, hout, beide Dantzich, John Rans, R. B. Cleland, Manilla, suiker; Latona, M. Ferguson, Petershead, haring; de vrouw Catharina, J. Venster, Livorno, marmer; Emma, G. Shreridan, New-York, potasch; Anna, J. Kroger, Wordernerhoff, potasch en raapzaad; Marchina, R. R. Legger, Riga, lijnzaad; Emelie, H. H. von Reho, Tehmern, garst; Pharsalia, Z. Bradford, New-Orleans, tabak en katoen; Aratunus, D. Hele, Laguna, verwhout; Begga Halloo, A. M. Junij, Dramme, deelen.

Voor Brussel bestemd:

Vereeniging, H. Carls, Bergen, visch.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Belle Alliance, R. Behm, Memel; Johanna Henriette, G. Kirsner, Dantzich, Friedrich Frantz, J. Corder, Wismar, alle in last; Roijal Adelaide, J. Callier, Belle Alliance, T. Gaukema, beide Londen, schors; Florent, J. Damin, Rio Janièro, stukgoed; Diana, J. Wijerts, Hull, vlas.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.